

На той світ Іванові Петровому синові Котляревському

Панас Мирний

*Двадцяти двох гласних полтавської городської думи, що подали свої голоси за
поставленням його пам'ятника на Протопопівській вулиці, жалібна супліка*

Якби ти, славний наш Іване,
Почув, що радять городяни,
Як тебе мають шанувать [...]
То, певне, б ти з своїм Енеєм
Нам заспівав би не тієї,
А по-московському б загнув,
Та так би голосно та круто
Скрутив словечко те, мов путо,
Щоб і глухий його почув!
Отже, не сердься, каш ти друже,
А хоч посердься, та не дуже,
Все розбери, як "Отченаш":
Чи місце те, від нас обране,
Не людне буде, чи погане,
Скажи, голубчику ти наш?
Дивися: тут бульвар, як треба,
Над ним буяє синє небо,
Гуляють кози по йому...
Хоч то добро жидівське буде,
Та що з того тобі убуде -
Патрету мідному твійму?
Аж нічогісінько, їй-богу!
Коза ж то, жвава твар до того,
Тебе ще буде звеселять...
Чи замекекати - уміє,
Чи танцювати - то посміє,
По цвітниках твоїх стрибать!
А глянь навкруги, подивися!
Самий би сум розвеселився!
Якого дива тут нема?
По ліву руч одні крамниці...
В них мало є чим поживиться,
Бо краму там уже катма!

Побиті вікна, стіни голі,
Обшарпані, мов саме горе,
Воняє всюди пустирем;
Хіба коли яка собака
Мерщій тут пробіжить від ляку
Та хвіст телятко задере!
За те сей ряд і панським зветься.
Тепер, бач, панство не несеться
Далеко вгору – не той час:
Минули ті щасливі роки,
Що розпиралися в їх боки –
Від волі увірвався бас!
Вона, проклята, одібрала
З дворів, від плуга і від рала
Усіх дочиста кріпаків.
А сам ти добре знаєш, брате,
Що без кріпацтва панувати
Ніяково, хоч би й хотів!
От через те і ряд пустує,
Ніхто вже в йому не купує,
Купець і кида клятий ряд,
Де кажани та сови хижі
Знайшли притулок, мов у хижі,
Бодай добра їм не діждать!
Зате тут тихо завжди буде,
Не будуть гомоніти люди,
Чи спати схочеш” – сміло спи!
Се так наліво, а направо...
Мій боже милий! Як то жваво
Джеркочуть всякії жиди!
Ремесники і крамарі,
Шевці, кравці і кушніри,
Кого тільки отут немає!
А що жидівська дітвора [...]
По вулиці так і повзає...
Їй-богу, місце хоч куди!
Чи треба що, то не ходи
Далеко – все тобі під боком:
Чи одягтися, покурить,
Чи пельку схочеш промочить –
То тільки треба моргнуть оком,

А то й уродиться усе -
Жид у зубах все принесе,
Чого душа твоя бажає...
Та й то сказать... твої троянці
Обірвані, неначе ланці, -
Хто з їх одержу добру має?
Ніхто! Голісінькі, мов злидні,
Змарніли, мов не їли три дні,
Замазані, як ті чорти!
А вік тепер не той вже буде,
Щоб голому іти між люди.
Треба їх, друже, одягти.
Знов треба глянуть й на Наталку,
Оту підтикану Полтавку,
Або Тетяну Чупруна...
В яким вона в тебе уборі?
Одно сміховище та горе,
Одна нудота навісна!
Нема тепер на те вже моди,
Чи шкода то, а чи не шкода,
Їх треба в інше нарядить:
В плаття з рюшками і хвостами,
В ротонди з тими комірами,
Шляпками голови покрить...
Де ж ти добудеш все се диво?
А тут воно як уродило,
Іди бери, що тільки хоч!..
Прийми ж від нас се місце, друже,
Не лай ти нас за його дуже
І голови нам не мороч!
Бо в нас тепер такого діла -
Їй-богу, всі аж побілили!
Водопровод та той трамвай
Ні їсти не дають, ні спати.
Ми збились спантелику, брате,
То вже хоч ти нас не збивай.